som Extrakten af Millioner Menneskeliv, saa er der ikke den fjerneste Grund til at se med trøstesløst Blik paa Kvindernes Fremskridt; har de end ikke endnu brudt nye Baner, saa synes de dog ærlig at arbejde paa at bringe hver sit Blad til den store Fabrik, hvorfra maaske engang i Tidens Fylde — hvem ved? — den forfriskende Duft kommer.

Nu er der vist igen Kvinder, der ville gøre Indvendinger. „At være ét blandt Millioner af Rosenblade, der presses og maltrakteres for en Draabe Olies Skyld, det maa vi meget have os frabedt. Det er jo endnu værre end i gamle Dage, da vi var Roser og Lillier og en blandt de 1003, og saa godt som enstydigt med at være absolut Nul, hvilket var det, vi for enhver Pris vilde undgaa.“ Ja, desværre, Jorden er rund, det er opdaget; det kan hænde sig, at man kommer tilbage til sit Udgangspunkt, paa sin Vandring efter fremmede Verdensdele, — forresten, gives der absolute Nuller undér Solen? Ja, jeg spørger kun.

Forestil Dem engang, at det var bestemt ved en eller anden Ordning, at der med saa og saa lange Tiders Mellemrum skulde være en Skat at finde for Menneskene, paa hvilken de saa og saa lange Tider igennem skulde leve højt, for derpaa i saa og saa lange Tider under Trykket af Savn at sprede sig ad for at finde Skatten paany. Tænk Dem saa, at det var givet et bestemt Menneske at vælge, paa hvilken af disse Tider, han vilde leve, om i Fundets Tid, i Nydelsens eller i Savnets; tænk Dem dette Menneske med et lille Barn ved sin Haand, et Barn, der var knyttet til det ved Kødets og Blodets Baand, der trængte til den voxnes Ømhed og Pleje; tænk nu dette Menneske rask gribende efter Lykkens Guld, men paa samme Tid seende Ulykkens Skygger falde over Barnet, tænk nu Mennesket staa tøvende der mellem Skæbnens Gaver, hvilket mon saa Eftertankens Valg bliver? Jeg tænker, det er klart hvilket; greb Mennesket ikke sangvinsk til ved første Blik, maa Savnets Tid vel blive hans Tankes Valg: den rummer jo størst Haab om en Guldalder for Barnet.

Tænk Dem nu dette Billede overført paa menneskelige Forhold overhovedet; tænk Dem Menneskets Følelse for sin Næste udviklet, til der engang bliver Mening i den, og De vil indrømme mig, at der er Mulighed for „i Frihed“ at vælge det, at knuses i Persen.

Rent praktisk set er det ogsaa naturligt, at de kvindelige Kunstnere maa male i Smag med de mandlige. Det er ikke sandsynligt at de vilde fange et Blik, endsige en Køber, og aldeles usandsynligt, at de skulde kunne gennemgaa Censurens